

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3190

гр. София, 18.04.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
закрито заседание на 18.04.2022 г. в следния състав:**

СЪДИЯ: Евгения Иванова

като разгледа дело номер **8251** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Постъпила е молба по чл.248 от ГПК от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място] [улица], сграда В.-таурс-Е чрез адв. К. от В., преупълномощена от АД „ В.,Ж. и партньори“ с БУЛСТАТ[ЕИК] с адрес [населено място] [улица] ет.2, представявано от Г. В., за допълване на Решение № 1544/10.03.2022г по адм.дело № 8251/2021г по описа на АССГ ,в частта за разносните ,като се присъди на [фирма] дължимия ДДС ,върху сумата от 500лв , определена от съда като дължимо възнаграждение по чл.8 ал.3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Позовава се на §2а от ДР на НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно която разпоредба ,дължимия ДДС се начислява върху възнагражденията по тази Наредба, а видно от фактура № 22840/22.07.2021г /представена заедно със списъка за разноски по чл.80 от ГПК/ било ,че АД „ В.,Ж. и партньори“ е регистрирано по ЗДДС.

На основание чл.248 ал.2 от ГПК , съдът е съобщил на ответника исканото допълване на Решение № 1544/10.03.2022г по адм.дело № 8251/2021г по описа на АССГ, в частта за разносните и в указания едноседмичен срок е постъпило становище от КЕВР чрез юриск.Б.,която намира искането за неоснователно.

Счита ,че определеното от съда адв.възнаграждение след направеното от нея възражение за прекомерност на последното следва да остане така, както го е посочил съда ,без да се начислява ДДС върху тази сума. Сочи ,че включения ДДС в договорения между АД и клиента адвокатски хонорар не следва да се присъжда повторно от съда , тъй като това би довело до неоснователно обогатяване на жалбоподателя,тъй като ДДС подлежи на възстановяване като данъчен кредит и би се стигнало до двойно данъчно облагане. В тази връзка се позовава на изводите на СЕС , формирани в т.3 на Решение от 23.11.2017г по съединени дела С-427/16 и С-428/16. В заключение , намира че разпоредбата на §2а от ДР на НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г.

за минималните размери на адвокатските възнаграждения, дала основание на жалбоподателя за искането по чл.248 от ГПК, касае отношенията между страните по делото по повод присъдените разноски и съдът не може да начислява ДДС върху тях. Настоящия съдебен състав намира искането по чл.248 от ГПК за допълване на Решение № 1544/10.03.2022г по адм.дело № 8251/2021г по описа на АССГ ,в частта за разноските ,като се присъди на [фирма] дължимия ДДС ,върху сумата от 500лв ,определена от съда като дължимо възнаграждение по чл.8 ал.3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за допустимо,като подадено в срока по чл.248 ал.1 от ГПК , от надлежна страна и след представен списък за разноски по чл. 80 ГПК.

Искането обаче е неоснователно,по следните съображения:

Начисляването на ДДС е в правомощията на страните по една облагаема доставка , по смисъла на чл.6 и чл.9 от ЗДДС и счетоводните аспекти на разчета на адвокатското дружество с НАП по отношение на ДДС, са ирелевантни ,досежно присъдените разноски в съдебното производство.

Няма законово основание съдът да начислява ДДС върху адвокатското възнаграждение за правна помощ, тъй като данъкът е публично вземане и не е неразделна част от възнаграждението,което съдът определя в хипотезата на чл.78 ал.5 от ГПК. Безспорното в случая обстоятелството ,че е налице облагаема сделка – договор за поръчка / в неговата разновидност –договор за правна защита и съдействие № 21840/22.07.2021г/ и двете страни по този договор са регистрирани по ЗДДС и има издаден счетоводен документ - фактура № 22840/22.07.2021г. не ангажира съда със задължението да начисли ДДС при действието на §2а от ДР на НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Действително ,съгласно цитираната разпоредба , за регистрираните по ДДС адвокати , дължимият ДДС се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото възнаграждение. Съдът е длъжен да се съобрази с тази разпоредба единствено в случаите ,в които определя служебно адвокатското възнаграждение в хипотезата на чл.38 ал.2 от ЗА. При присъждането на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по реда на чл. 38 ЗАд. съдът е длъжен да съобрази начисляването на ДДС върху същото,тъй като не се касае за свободно договаряне между страните по правоотношението, а служебно определяне на възнаграждението от съда. В този случай върху дължимото с оглед изхода на делото и защитения материален интерес адвокатско възнаграждение следва да се прибави и ДДС в размер на 20%, но не и в настоящия случай, тъй като съдът не е присъдил служебно разноски , а е намалил договорени между страните по един гражданско правен договор , в хипотезата на чл.78 ал.5 от ГПК.

В настоящия казус , Адвокатско дружество „ В.,Ж. и партньори“ е включил като неразделна част от договореното адвокатско възнаграждение и ДДС / видно от фактурата на стр.81 от делото - 1550лв - ДО и 310лв- ДДС/ ,платено от жалбоподателя в настоящия процес - [фирма], поради което съдът не следва да начислява повторно ДДС върху редуцирания размер на договореното адв.възнаграждение до минималния такъв предвиден в НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004г .

Намаления размер на адв.възнаграждение ,поради прекомерност на договореното такова е част от последния ,за който вече е платен ДДС от клиента и включването на ДДС като неразделна част от намаления размер на адв.възнаграждение би довело до

двойно облагане на предоставената от адв.дружество услуга , което е в противоречие с Директива2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност. В този смисъл съда съобразява РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав) от 23 ноември 2017 година по съединени дела С-427/16 и С-428/16 ([фирма] срещу Й. К. (С-427/16) и [фирма] срещу Е. Я. (С-428/16), с което СЕС приема ,че чл. 78, първа алинея, буква а) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главните производства, по силата на която данъкът върху добавената стойност се счита за неразделна част от възнагражденията за регистрираните адвокати, ако в резултат на това тези възнаграждения подлежат на двойно облагане с данък върху добавената стойност.

Воден от гореизложеното ,съдът

ОПРЕДИЛ:

ОТХВЪРЛЯ искането на [фирма], ЕИК[ЕИК],със седалище [населено място] [улица], сграда В.-таурс-Е чрез адв. К. от В.,преупълномощена от АД „ В.,Ж. и партньори“ с БУЛСТАТ[ЕИК] с адрес [населено място] [улица] ет.2,представявано от Г. В., за допълване на Решение № 1544/10.03.2022г по адм.дело № 8251/2021г по описа на АССГ ,в частта за разноските ,като се присъди на [фирма] дължимия ДДС ,върху сумата от 500лв , определена от съда като дължимо възнаграждение по чл.8 ал.3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения като неоснователно.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС ,съгласно чл.248 ал.3 от ГПК

СЪДИЯ: